

Леонід Полтава

МАЛІЙ
ІНДІЯНИН

Нью-Йорк, 1968
diasporiana.org.ua

Leonid Poltava

THE LITTLE INDIAN
A Poem for Children in Ukrainian

Обкладинка та ілюстрації
Якова Гніздовського

Накладом автора
Всі права застережені

PRINTED IN U.S.A.

Початок мандрівки

Улітку Нью-Йорк — наче спечений рак:
Від спеки не можна сховатись ніяк!

Дорослі пішли у кіно, а мені —
Сиди у кімнаті, як у казані.

Чекав, нудьгував я, телефонував,
Нарешті не втримавсь і помандрував!

В нових мокасинах, у шапці із пір'я,
Схопивши рушницю, побіг на подвір'я.

Як скучно і сумно сьогодні тут стало,
Від спеки з подвір'я й коти повтікали.

Я вийшов на вулицю. Пустка така,
Що я на рушниці натиснув гачка!

Лиш песик чалапав, похнюпивши носа,
В зубах він часопис додому відносив.

Подавсь я за псом. Той оглянувсь — і зник;
Живих індіян він стрічати не звик!..

А вітру немає, а сонце пече,
Рушниця з набоями тисне в плече.

Дорослі втікають від спеки цієї! —
І я опинивсь у тунелі — в „сабвей”.

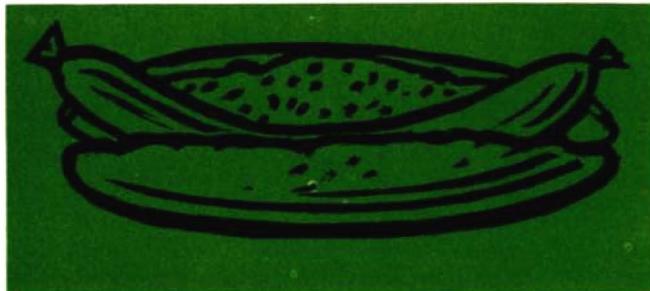
Малих мільйонерів немас багато,
Та доляра мав я щотижня від тата.

Купив собі „токен”, ввійшов у „сабвей”,
Там хтось привітався до мене з людей:

— Галло, індіянине з племени Ата!
— Добридень! - сказав я до білого брата.

Мчимо - летимо. Порожніє в вагоні.
Вже сам я сиджу на рухливому троні.

Примчали в кінець. Що ж, назад повертатись?
„О, ні! — я промовив. — Із племени Ати
Ніхто відступати не сміє назад!”
Виходжу з „сабвею”, прямую у сад.
А далі — вода, кораблі й кораблі! ..
Так це ж я доїхав до краю землі! ..
Купив я „гат - догів”, (бо де ж їх купити,
Коли в океані — пірати й бандити?)
Питає у мене матрос про квитка,
А в мене — дивись! — на рушниці рука
Ще й пір'я барвистеє на голові . . . —
Подякуйте, пане, що ви ще живі!
Віддав мені честь, пропускає нагору . . .
Прошайтесь, Нью-Йорку розпеченні,,гори”!

В океані

На палубі люди мене обступили,
Напевно про Ату питати хотіли.

Мовчав я. І мовили всі у пошані:
— Не вміс по-нашому! Він — індіянин! —

Чи довго пливли чи недовго пливли,
Я спав... Аж зненацька гудки заревли:

Дивлюся, над хвилями щось зеленіс:
По-ата сказавши, це „Острів Надії”!

На острові

Зійшов я на землю, як всі, по містку,
А руку тримаю уже на гачку,
Готовий щоміті сто відсічей дати,
Хто скривдить людину із племени Ати!
Всі чємні в затоці. І чорні, і білі
Мене молоком своїх кіз напоїли;
Дідусь дав мені три пахучі банани...
Напевно всі бачать, що я — індіянин!
Иду островом далі. Дерева з қущами,
За ними — будинки, намети й вігвами.

Як жаль, що й на острові ночі приходять!
Вони таки страху чимало наводять . . .

Присів я під деревом. Як його бути?
Хоч з племени Ата, а треба заснути . . .

Задумавсь я раптом: а як його жити?
Батьків тут немає — а хочеться ж пити! . . .

А ніч як настала, холодна та чорна,
Така, що й дорослого розпач огорне! . .

Сиджу за кущами, схопивши рушницю,
Чекаю на лева або на левицю!

Як трісне щось! Боже! Уже почалося!
Від страху угору полізло волосся!

І страшно гукнути, і страшно мовчати
(Вночі страшно всім, чи ти з Ати чи з Лати!)

А те, невідоме, поволі підходить,
Вже бачу, як лапи угору підводить,

Вже б'ю із рушниці, гублю мокасина,
Втікаю кущами, ламаю пір'їни! —

Аж раптом — схопило! Щось ніби питає . . .
Розплющаю очі, дивлюсь — поліцаї . . .

Мовчу ж, коли так! Як не лев чи левиця —
Не може син Ати нікому скориться!

Привітна розмова

Отак привели мене в порт на подвір'я,
В однім мокасині, з поламаним пір'ям.

Вже стовпились люди . . . Помив я там руки,
Наливсь молока (в нагороду за муки!).

Питають: — Ти хто? Індіянин? Чужинець? —
Незручно мовчати. Кажу: — Українець. —
— Ой Боже! — якась тоді пані сказала, —
За тисячі миль це хлоп'я утікало!

Його ж Україна повита туманом,
Аж ген у Європі, за цим океаном! —

— Оце так герой! — закричали всі знову.
— Чи ти по-англійському знаєш хоч слово? —
А я тоді — в сміх! Та й почав роз'ясняти:
— Та ж я народився в Нью-Йорку, у Штатах!

Мій тато і мама, і я — українці,
Але у Америці ми не чужинці;
Ось може ви шведи, англійці, еспанці,
А всі ми — американці! —
Ще довго тривала привітна розмова . . .
На цьому й скінчилася мандрівка чудова.

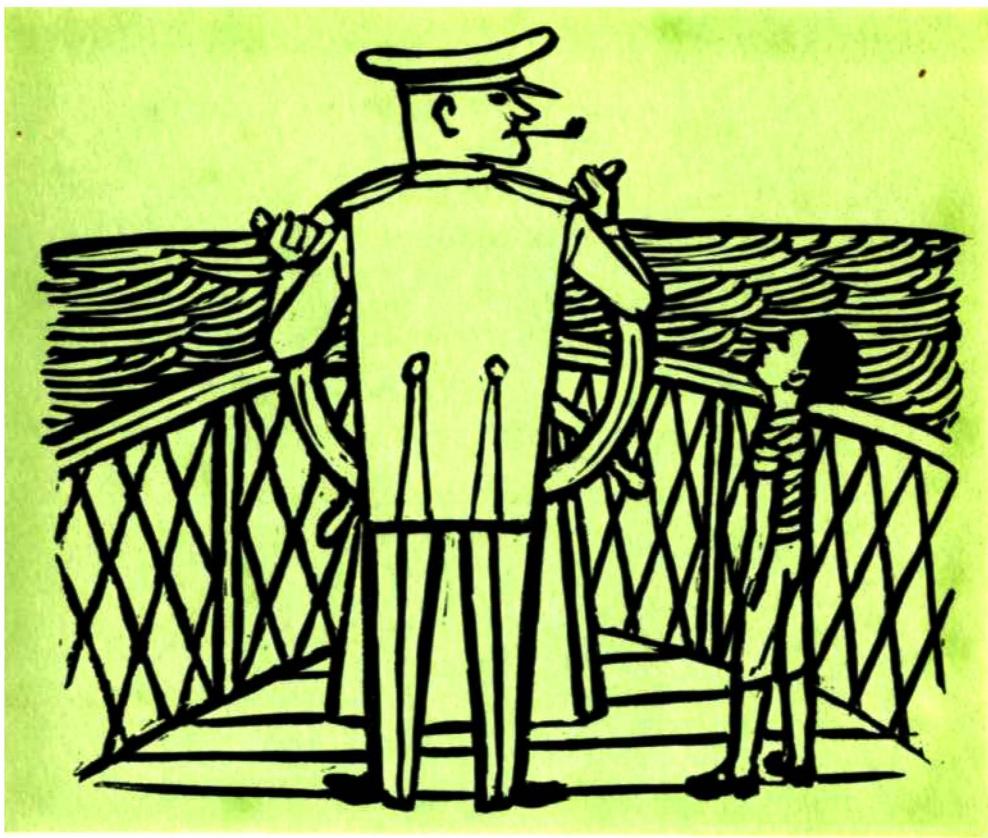
Капітан

Пливли ми назад, і у вільну хвилину
Питав капітан мене про Україну,
Про школу і друзів, про маму і тата,
І навіть про шефа із племени Ата!
Тоді я признавсь: — Вибачайте, мій пане,
Ту Ату я вигадав сам, капітане . . . —
І він розсміявсь, і мені на пригадку
Віддав свою справжню трубу-далеглядку!
Удвох з капітаном прийшли ми додому;
Тепер капітан — наш найкращий знайомий!

Ким я буду

Я більше не хочу нікуди втікати:
Всі знають про вигадку „племени Ати” . . .

І сам я вже знаю, що „Ата - Малата”
Мені не заступлять ні мами ні тата.

Я вчуся у школі. А вивчившись, стану
Не індіянином, а капітаном!

К і н е ц ь

**нашим
детям**

ФПДЛ